

Wõta ja loe!

№ 4. — 4. aastakäik.

Jube roim.

Ujaleht „Wreme“ teatab haruldasest roimast Jugoslaamias: Ühe lesknaise poeg oli 30 aastase äraoleku järel tagasi tulnud välismaalt oma wanemate majja, kus elasid ta ema ja õde kõige viletsamais oludes. Ta õõbis wanemate majas, ilma et ema ja õde teda oleksid ära tunnud. Mõlemad naised panid tähele, et mehel on palju raha ja nad otsustasid ta tappa magamisel. Nad teostasid oma plaani ja peitsid laiba lauta. Kui nad järgmisel hommikul teada said, kelle nad olid tapnud, läksid mõlemad naised wabatahtlikult surma. Ültar hüppas kaewu, kuna ema poos end aias.

Kui õudne mõelda: poeg tuleb kauase äraoleku järele wanemate majja, vaatama omokseid, kuid teda ei tunta, ja koguni tapetakse rohaahnupest selle poolt, kes teda kord ilmale toonud. Toores on inimsüda!

Kuid kõige tooremal miisil ilmutab jeda Kolgata. Seal löid risti külge inimekäed kord selle, kes tuli armastusest aetuna alla maailma viletsust kergitama ja abistama waeleid inimlapsi. Jeesus, Jumala Poeg tuli omoksete juure. Kõua oli teda oodatud suure igatsusega Jisraelt rahwast. Ta tuli, kuid omaksed ei tunnud teda ega wõtnud teda wastu. Ta sammus nende seas, parandas nende haigeid, aitas neid ihu ja hinge hädas, kuid nad wõtsid ta kinni, piinasid ja löid risti.

„Sellesinatse, kui tema Jumala seatud nõu ja enneteadmise järele oli ära antud, olete teie wõtnud ülekohtuste käte läbi ja naeltega kinni lõõnud ning ära tapnud“ Upt. 2 : 23, nii hüüdis Neli pühil Peetrus omas kõnes selle werrega määritud, südametu rahwa wastu.

Ta suri, kuid milleks ta suri? Selleks, et meile elu tuua jättis ta oma elu. Ohwri Talleks meie pattude eest, jai ta antud. Milline suur armastus! Kuid toored on aga meie südamed, et meie pole talle ruumi annud enda juures. Do, et see jumalik armastus wõidak me südamed! Ta suri sinu eest!

Jüripäew.

Ennemail aegadel wõis jüripäewal näha omapärast pilti, kuidas mööda maanteid liikusid hobused kraamikoormatega pikkamisi edasi. Ühed läksid, teised tulid.

Jüripäew oli päew, kus mõisnikud wõtsid uusi teomehi ja wahetati elukohte. See oli ümberkolimise päew.

Ka usuisa Abram pidi läbi elama sarnase jüripäewa. 1. Moosese raamatu 12. peatükis loeme: „Ja Jehoowa oli Abrami wastu belnud: Mine omalt maalt ja oma sugulaste seltsist ja oma isakojust ära sinna maale, mis ma sulle tahan näidata . . .” Ja Abram läks ära.

Jumal kutsus Abrami oma teenistusse. Raske oli lahuda Abramil kodusest tuttawast ümbrusest, kuid ta mõitis need raskused ja mõttis wastu Jumala ettepaneku. Delbi üles senisele ja astuti uutele teedele. See samm oli saatuslik. Kindlasti oleks Abrami elu hukkunud selle halli masši keskel ja keegi poleks teadnud temast. Et ta aga otjustas jälgida Jumala kutsese, awanesid talle arenemise võimalused sellel alal, mis tegid ta suureks mehiks, keda tunneb tänapäewa kristlik maailm.

Jumal kutsus sindi. Ta vajab sind, su jõudu, andeid ja huwi oma teenistuseks. Muline on teenida teda. Kuid, kas jälgid sa Jumala kutselä, oled sa walmis andma oma elu Temale ja Tema käjutusse? See vajab mehist otstust. Teadagi, et paljud püüawad sind selles taktitada ja ära laita su kawatjust. Raske on lahuda sõprodest, ifegi wahest omatseist . . . Kuid ära jää seisma. Ütle ülesse senisele isandale, selle maailma würstile, keda oled orjanud palehigis, palgaks saades waid unetuid õid ja rahutust ning südametunnistuse piinastid, igawikus aga hutatust. Tee lõpuarweid ilmaga ja wõta ette suur elumuutew samm.

Jumal pole mitte selleks sind loonud, et su elu mõttetult peaks hukkuma, waid et sa igawese elu ja õnne päriksid. Wali kumbat tahad!?

Rahte peremeest ei saa korraga teenida. Tahad sa teenida maailma, oma liha ja saatanat, siis ei wõi saa teenida Jumalat õiglaselt. Emb kumb neist peab saama täie wõimuse su üle.

Wali Jeesus. Astu igawiku äramääraw samm. Anna elu Jumalale. Olgu täna see su jüripäew.

Arwe ja kwittung.

Ühes Libanoni mägestiku koopas elas 5. sajandi alul waga üksiklane nimega Eubulus, kes enne olt olnud lõbuotfija maailma-mees, nüüd aga peale pöördumist püüdis elada Jumala meelepärast elu. Koopa sissekäigu ette olt ta püstitanud ühe risti.

Rord unes ilmub talle kurat ja rullib ta ees lahti pika papilüruse poogna, kus kõik ta patud noorusest saadik olid kirjutatud.

„See on arwe“ hirmitas ta.

Uga Eubulus ei lõõnud wärsfema oma pattude hulga pärast. Ta joonistas kahe joonega risti sinna peale ja ütles: „See on kwittung.“ Seal kadus paturegister kui tules.

Rolgata rist on tõeline pattude wõlamaksu kwittung. Jeesus suri ristil, et maksta sinu ja minu wõlad. Oma werega lunastas ta meid. Öõber, ja ei pruugi hukkuda, kui Jeesus su pattude eest on furnud. Usu seda aulist sõnumit ja sa saad wabaks patukoormast ning pealekaebawast südametunnistusest.

See kwittung aga kohustab meid. Kui Jeesus oma elu jättis meie eest, niti kalli hinna pidi maksuma meie pärast, kas siis wõime edasi elada weel pattudes? Ei, ei! See elu peab kuuluma temale, tema auks peab ta elatud saama.

Üks pilk ristile.

Seironi linnas mõitles noor mees paksu lumetormiga. Ta oli maailmameelne mees läbi ja läbi ning elas kergemeelset patuelu. Üks oli talle pilke aineks.

Tundes teel, et ta jõud tormis hakkab raugema ja parajasti seal lähedal katedraal üks lahti oli, astus ta fiske ning langes puru-
wästinuna maha.

Wahepeal lakkas lumetorm ja päike hakkas jälle heledalt paistma, tungides läbi kiriku akende walgustasid ta kiired altari pilti.

Mees ärkas, waatas üles ja nägi risti ning Jeesust sellel rip-
pumas. Ükki meenuvad talle kõik ta patud, südametunnistus ärkab ja esimest korda 20 aasta järele langeb ta põlvedele ja palub Jumal-
alt armu ning andeksandmist.

Ta sai päästetud. Tormis oli ta warjupaiga leidnud altari juures ja rist oli saanud ekshijale südamele warjupaigaks. Nüüdsest peale kuulus ta noor elu sellele, kes kord ristil tema eest oli oma elu jätnud.

Ta suri ka finu eest.

Ennastohwerdam armastus.

San-Francisco'it jutustab kindral Booth järgmist: „Reegi hiinlane Sam-Dee, tuli ühel päewal oma peremehe juure ja ütles, et tema ei wõi enam teda teenida, waid peab ära minema. Peremees ei tahtnud teda ära lasta, pakkus temale ühe aasta palga, 100 dollarit lisaks. Aga mees ütles:

„Ei! Mäha mina ei taha!“

„Mis sa siis soovid, Sam?“ küsis peremees.

„Ma tahan Hiinamaale minna,“ wastas mees.

„Mis sa Hiinas teed?“ küsis jälle peremees.

„Seda ma ei ütle! Teie naerate minu üle,“ wastas mees.

„Oh ei, Sam, mina ei naera mitte!“ ütles peremees tõsiselt.

„Mina tahan Hiina minna ja seal surra!“ —

„Aga miks pärast?“

„Minul on Hiinas üks wend; tema ei ole veel ristiinimene; tema on seal ühe suure kuritöö ära teinud ja nüüd ta surmatakse. Hiinas on see lubatud, et üks tohib teise eest surra; ma lähen oma wenna eest surema. Ta on 45 aastat wana; temal on naine ja laps. Ma lähen Hiina ja suren tema eest!“ — „Sa millal tahad sa siis minna?“ — „Ma tahaksin heameelega täna reisida,“ tõendas mees. Peremees püüdis teda igapidi meelitada, aga kõik asjata. Sam jäi oma ettewõittele kindlaks, ta ei lastnud end kuidagi tagasi hoida: ta reisis Hiina. Ja waata, 2 nädalat ja 2 päewa läksid weel mööda ja siis andis Sam Hiinas öela wenna eest oma elu; ta läks rõõmuga oma wenna eest surma.

See oli tõesti suur armastus: oma öela wenna eest surra! Aga mis tegi Jeesus? Tema läks surma patuste eest. Ja see oli igawene armastus! — Sellest jutustab Kolgata.

Igawene riit.

Tamastuses on moshee, mis tord oli kristlaste kirik. Rogu aeg, mil see oli muhameedlaste käes, wõidi seal lugeda tuhmi kristlikku pühenduskirjutust. Aastaid tagasi tuli häwitas selle moshee. Ehitusse ilu häwines, kuid wana kirjutus jäi ja paistis endisest selgemini.

Kirjutus aga oli järgmine: „Sinu riit, oo Kristus, on igaweste aegade riit ja sinu walitus kestab põlwest põlweni.“

Dmal wiisil. 237 b.

Oh Jeesus, sinu walu, Su raske kannatus, See saadab mulle elu See on mu rõõmustus; Su wermed ja su haawad, Su fibu-witja-kroon, Mull' õnnistuseks saawad, Siis, kui mul häda on.

Sind wastu filmi löödi, Sa kõige wägewam! Sind hirmsast ära naerdi, Sa kõigeilusam! Kõik inglid kummardawad Sind suure auga, Nüüd õelad teotawad Sind kurja teoga.

Su armsad filmikesed, Meil' peale sülitati, Su kaunid palekesed, Meid naeruks kateti. Sa olid kõigeausam, Nüüd oled autu, Sa olid kõigetangem, Nüüd oled rammutu.

Mis iial sina tegid, Et sind nii waewati? Kõik, mis sa kurja nägid, On minu patu süü. Mu peale armu heida, Mind ära nuhtle sa, Waid anna armu leida, Kui hirmu tunnen ma.

Oh, mis armastuse meri Batustele ilmus seal. Siis, kui Glu-würsti weri Woolas ristisamba peal!

Koor: ;: Kolgata! Kolgata! ;: Talle' au halleluujaja!
Seda armastust ei mõista Mõõta ega armata, Wida taewas wõtwad kiita Dndjad hulgad lõpmata.

Kolgata! sa armumägi, Wad suured allikad: Jumal südant lahti tegi — Glujõed sealt woolawad. (X. R. S. 43)

Wiisil: Nüüd surmukeha matame. 37.

Kristuse weri, digus ka On minu aukuub lõpmata: Ses kõlban Jumalale nüüd Ja kui ma taewa lähen siit.

Kui kohtu ette lähen ma, Ei ükski tohi kaebada: Ma olen andeksandmist saand, Tall on mu wõlad kaotand.

Wiisil: Hinge peute. 57.

Jeesus, meie eel Kõi sa elu teel, Siis su järel wiibimata Käime ilma tõikumata, Kuni sa meid siit Kodumaale wiid.

Tuleb kannata, Siis meid kinnita. Meie kaebada ei taha, Digu põli kuigi paha. Wiimaks risti tee Wiib ju sinule.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõia ja loe“ hind à 2 senti 10 tükki — 15 senti. Ilmus 1 künis. Wastab aastas 30 s., 1/2 a. 20 s., wälismaale 60 s. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi trübaatmisjoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil P. Sink. — Päite 5—7, Tallinn. Tel. 446—22.

Ilmus 10. jaanuaril 1935.

„Rühwaja“ (om. H. Kaups) trükk, Keilas 1935.

EESTI

AR